

IVANA ONDRIOVÁ

PRÁZDNÉ DUŠE

THRILLER

NĚKDO VÍ, CO KDYSI UDĚLALY...

Prázdné duše

Vyšlo také v tištěné verzi

Ivana Ondriová

Prázdné duše – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

IVANA ONDRIOVÁ

PRÁZDNÉ DUŠE

NĚKDO VÍ, CO KDYSI UDĚLALY...

Original title: *Prázdné duše*
Copyright © Ivana Ondriová, 2020
Translation © Hedvika Křišťová Mojžíšová, 2026

Cover design © Miroslav Ferdinand

Odpovědná redaktorka: Marie Henzlová
Jazyková korektura: Šárka Marčanová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2026
www.fortunalibri.cz

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoli vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakékoli formě, ani elektronickými, mechanickými,
kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky,
bez předchozího souhlasu majitele práv.

BN: 150128/02

ISBN tištěné verze 978-80-7546-705-8
ISBN e-knihy 978-80-7546-714-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7546-715-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7546-716-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou
buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně.
Jakákoli podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

TEĎ

Kdyby mě zezadu neobjímal, zaryje se mi vítr až pod kůži. Foukal ze všech stran a s nepřetržitou intenzitou. Fackoval nás jako nějaké panáky. Bušil nám do ramen a prudce cuchal vlasy, div nám je nevytrhal z našich hlav.

Často to tu bylo přesně takové... A na to se jednoduše nedalo zapomenout. Divoké. Studené.

A tajemné!

A nejen kvůli počasí.

Vítr hlasitě burácel mezi korunami stromů naproti v lesíku a hrozivě hučel v pichlavých keřích divokého maliní. Slyšela jsem, jak mi sviští okolo uší. Jak se mi snaží dostat do hlavy. Rovnou do mozku. Do centra vzpomínek, které postupně prorážely na povrch...

Zmizte!

To jen můj milovaný trochu naivní Petr mohl uvěřit, že tahle napohled krásná okolní příroda v sobě nic neukrývá. Viděl, co chtěl vidět. Přesně to, co si vysnil ve své mysli.

„Je to tam tak skvostné, och! Jsem uchvácený, zlato. Je to nádherné místo. Neobyčejné. Co bych za to dal, kdybych mohl na podobném místě vyrůstat i já.“

Ano, neobyčejné skutečně bylo...

„Ten pozemek je jednoduše úžasný. Slunečný, velký, rovinný, panebože, jako stvořený pro tvoje zahradničení. Tak proč ne, Lucko? Je to přece tvůj domov.“

Domov. Trpkost toho slova jsem cítila ještě doteď. Když mi to Petr před půl rokem všechno předestřel, ten svůj plán s naším malým domečkem na rodinném pozemku, na tom, kde jsme teď v tom vichru stáli, jen jsem se zachvěla, záporně zakroutila hlavou a uvěřila, že to k ničemu nepovede.

Ale před čtyřmi dny mi řekl, že dal pozemek s polorozpadlými zdmi v jeho středu – kdysi dům, ve kterém jsem nějaký čas žila – ohodnotit a že se na něj pojedeme podívat. To už ve mně vzkličilo hrozné podezření, které mě teď zevnitř rozežíralo jako kyselina.

Všechno se tím zničí... Moje vymyšlená minulost, můj život s ním, celá moje budoucnost s ním.

Jsem tak hloupá! Měla jsem se tomu pozemku vyhýbat přesně tak, jak to dělala moje sestra. A všechno pochovat.

Jenže já jsem na to neměla odvahy...

„Lucko! To místo je do-ko-na-lé. Fakt. Viděl jsem už kdejaké pozemky. Kdekdo mě přemlouval na ten či onen. Proboha, po domě toužím léta. Na co se mačkat v těch panelákových králíkárnách? Brát si hypotéku na stará kolena? Ne! My takhle žít nebudeme. Jenže ceny pozemků tady v okolí jsou závratné! Takhle nám všechny peníze zůstanou jen na stavbu domu, chápeš? Zlato, zlato...“ On skutečně věřil, že mě přesvědčí. „Nic krásnějšího než tohle místo si pro naše děti neumím představit. Tak mi řekni, proč, proč vůbec váháš?“

Proč váhám? Proč sem naše děti, které, doufám, tomuto skvělému muži jednou porodím, nechci přivést?

Protože tohle místo nebylo nic z toho, co řekl.

Bylo zlé. Temné a protkané mojí stejně temnou minulostí, o které manžel za mnou neměl potuchy. Jen věřil, namlouval si, že ji zná. Dala jsem mu totiž chabé útržky, které všechno zaobalily. A lživě přikrášlily. Dokonce jsem přesvědčila i sebe, že můj život před naším setkáním před třemi roky byl přesně takový.

Burácení větru v korunách vysokých starých dubů mě vrátilo zpět. I jeho ruce, které se mi najednou vkradly pod tenký flísový kabát a pohládily vrcholky mých prsou.

„Už mi rozumíš?“ něžně zaševelil jeho hlas. „Už to vidíš?“

Co? Ty prohnilé, vlhké zdi čnějící k nebesům, protkané černotou, kterou na ní zanechal oheň? To množství cihel a kamene všude okolo? Nebo prázdné díry po vymláčených oknech? Ve dvou obrácených na jih zůstaly ve špinavém ohořelém zdivu červotoči prošpikované trámy, z nichž trčely ostré úlomky zaprášených skel. Leskly se na chladném slunci jako čepel nože...

„Odmysli si ho...“

To nejde! Je ve mně!

„Ten dům. Zavři oči a představ si to tu bez něho. Stejně ho zbouráme. Chápeš... vyčistíme to tu, zarovnáme, upravíme a po výstavbě si tu zasejeme novou travu. Túje a třešně. Podívej se tam...“

Kam? Proboha, kam se mám podívat? Zachvěji se, což Petr připíše na vrub tomu děsnému větru.

Vytáhne ruku z tepla v mém kabátu, opustí poddajná prsa i břicho a promne mi ramena.

„Podívej se na to! Miminko.“

Jeho ukazovák míří za plot z rezavého pletiva, který obklopuje zadní část pozemku. Daleko za ním, pod korunami dubů, které ji dobře utajují, stojí novostavba. Malý bungalov s oranžovou fasádou, na jehož terase tlačí sem a tam černý kočárek štíhlá peroxidová blondýnka. Dítě zapláče, žena se naštve a teď už kočárkem nemanévruje zepředu dozadu, ale nahoru dolů. Mám pocit, že je v něm to dítě jako na gumičce.

„Naše děti tu budou mít kamarády. Určitě je tu víc mladých rodin. Táhle! Táhle dál je další domek. Zatím hrubá stavba, ale zanedlouho určitě plná dětského smíchu. Lucko, tohle je ráj!“

Peklo na zemi. Holé, větrem ošlehané zemi.

Kdysi tu nebyl nikdo. Žádný soused. Pustina bez duše, bez přátel a známých, dokonalé místo na jakákoli zvěrstva.

Byli jsme tu jen já s Annou, otec a potom on.

Strýc Johnny, vlastně Jano, který dal otci všechny potřebné finance na dům (Proč, Bože? Na co? Radši jsme mohli zůstat bydlet ve starém zatuchlém domě u dědy.) a potom se pro ně z Ameriky vrátil i s nesplacitelnými úroky.

Těmi jsme byly my dvě s Annou...

„Prosím, zlato. Dívej se na to reálně a s otevřenou myslí.“

Dívám se na to tak reálně, až mě mrazí v kostech. Všechno je to znovu zpět. Každá ta temná noc, která přicházela spolu s kroky našeho štědrého strýce Johnyho.

„Vezmeme si jen minimální půjčku. Minimální. Část z ní potom splatíme prodejem bytu. Až se sem nastěhujeme. A budeme ve svém. V novém. Ve velkém! A ty budeš znovu doma, Lucko.“

Jeho dech mi hladil krk, lechtal mě na uších a dráždil moje vzpomínky.

„Nebude to nic velkého. Pět pokojů. Samozřejmě se dvěma dětskými pro děti... Chceme dvě děti, ne? A... jestli potom po letech přijde další, něco vymyslíme, například v podkroví.“

Najednou tu ale byl i jiný hlas. Otcův. Zněl úplně jinak než Petrův, protože byl hluboký a vlivem dlouholetého kouření nepříjemně chraptěl, ale říkal téměř to samé.

Mrazivá slova, která se vynořovala z mojí minulosti...

TENKRÁT

„Tady bude kuchyň. Velká, v ní jednou budeš péct ty svoje brišky, Anno.“

Anna?

Snad máma, ne?

„Anno, slyšíš?“

Postávala opodál fascinovaná nicotou a tichem, které v okolí panovaly. Byla jako solný sloup, a kdyby jí světlé kučery

netancovaly okolo srdcovité tváře – máminy tváře –, řekla bych, že je mrtvá. Jen socha.

Upírala oči do dálky a byla evidentně někde úplně jinde, určitě ve svém vlastním světě, do kterého mě nikdy nevpuštěla...

„A tam budou vaše pokoje.“ Otcův ukazovák kroužil ve vzduchu a kreslil pomyslné čáry, které dávaly smysl jen jemu. „Jedna bude mít stěny růžové jako punč, druhá zelené jako pistácie. Protože jste přesně takové, rozdílné jako punč a pistácie.“

V pistáciovém pokoji peklo.

V punčovém, který se mi zdál spíš malinový, taky...

V ten březnový den jsem byla ještě příliš hloupá a jen úplně nevinné, milující dítě, které hltalo každé otcovo slovo, a nic víc než lásku k nám a našim touhám a snům jsem neviděla. Och, jak jen jsem ty pistácie milovala.

„A obýván. S velkým televizorem. S teplým místem pro Inez. Uděláš jí nový pelíšek, Lucinko.“

Inez byla naše fenka. Darovala nám ji babička, předtím než ji za pár týdnů odvezli do nemocnice po mrtvici, kde za dva dny zemřela... Bála jsem se, že ani Inez tu s námi dlouho nebude, protože za sebou občas tahala zadní nohy jako pytle brambor.

Stavbu toho domu přežila. Strýce Johnyho už ne.

„A co mámin ateliér?“ zaševelil můj tenký hlásek.

Máma malovala, podle otce sice ne světoborně, ale dostatečně dobře, aby měla vlastní výstavu v městské galerii. „Kde bude? Pod střechou? Tak kde, taťko?“

Vítr mě téměř strhl na tvrdou, odcházející zimou zkrehlou zem.

„Hm? Ona přece musí malovat. Bez svých obrázků nevydrží ani jeden den.“

Ale otcův temný, i když na první poslech medový hlas byl i navzdory větru naprosto zřetelný.

„Ateliér v domě nebude.“

Vítr zahvízdal jako nějaký skalní orel a ztratil se v lese.

„Jak to? Koupiš jí snad něco ve městě?“

„Ne. Nekoupím. Nemám proč.“

Anna přestala nohou rýpat do prašné země, já jsem v tom okamžiku pustila otcovu studenou dlaň.

„Máma tu totiž s námi bydlet nebude.“

Moje teprve desetiletá naivní mysl to nechápala... A stále věřila, že je to jen další tatínkův vtip.

„Nebude?“ nepřítomně vykoktala Anna. Brzy jí mělo být dvanáct a já jsem skutečně věřila, že jí puberta začala útočit na mozek.

„To jako vážně? Paráda!“ To řekla? Nejradši bych ji zfacovala!

„A kde bude?“ vyzvídala jsem, stojíc vedle vysokého statného otce, který mi byl vzorem a milovanou autoritou, jako vrostlá do země.

„Tam, kde vždy chtěla být.“

Moje oči byly jako dva dukáty.

„Pryč... od nás, od vás... Ona nikdy neměla mít děti, Lucko, tak je to.“

Dukáty zamrkaly a zahnaly první slzy někam do neznáma.

„Nebyla pro ně stvořená. Pro vás... A nezasloužila si vás. Dostane teda to, po čem vždy tak toužila. Klid.“

Anna tehdy spustila zrak z nic neříkajícího okolí a upřela ho na otce. Vytáhla si ruce z červeného kabátku, zašermovala pěstmi na prázdném místě, kde potom otec skutečně postavil dům, a tiše vyslovila: „A budeme ho mít i my. Od toho jejího hnusného šílenství.“

Jenže my jsme tu klid nenašly. A ani od šílenství... Zakořnilo se totiž i do Anny jako znaménko, které mohlo zmizet jen tehdy, kdyby ho někdo vyřízl.

Po deseti minutách nám otec zavelel nasednout zpátky do auta. Ještě chvíli otálel na tom podle něj skvostném místě, nasával do plic městem nenarušený vzduch, naslouchal větru, očima jezdil po prázdném okolí, kde nebyla ani noha. Jenom my.

Potom se otočil na patě, a tak prudce dopadl na přední sedadlo, až se auto zakymácelo. Těšila jsem se, že nás teď zaveze za mámou, která určitě malovala další obraz a byla celá umazaná od akrylu, rozcuchaná i bosá, se štětcem strčeným mezi plnými rty. V očích měla běs a na těle jí visela umazaná noční košile. Takhle vypadala pokaždé, když tvořila. Nic a nikoho nevnímala, ani moje rozbité koleno či Annin pořezaný prst, otcovy výhrůžky nebo bouřku za okny.

Pleskala štětcem o plátno tak silně, až barvy stříkaly všude okolo. Zpívala si nějakou melancholickou píseň, kousala si spodní ret a po chvílce zkrvavený nehet na pravém ukazováku. Barvu měla i na rtech. Vždy jsem ji pozorovala ode dveří a nasávala každý její pohyb.

A potom pokaždé nastal zlom. Máma totiž odstoupila od plátna, hodila štětec na zem, převrhla sklíčko s vodou, která hrála barvami různých odstínů, a přetáhla si přes hlavu košili.

A takhle nahá zamířila z ateliéru pryč.

Nehýbala jsem se. Neutekla... Protože máma mě stejně nevnímala, jako bych tam dokonce ani nestála. Obešla mě jako stín či další kus nábytku a pomalým krokem kráčela ke schodišti, které vedlo do přízemí. Její malá bosá chodidla přitom pleskala o studenou dlažbu jako kopyta poníka.

Viděla jsem její nahý zadek, velká kulatá prsa s černými bradavkami, její chlupaté lůno. Necítila hanbu ani chlad.

A viděla jsem i řezné rány na jejích stehnech, které si prý způsobila ona sama.

„Zase je to tady.“

Lekla jsem se a tiše vyjekla. Anna stála na prahu dveří do našeho malého pokoje a probodávala mě očima, které sice byly nebesky modré, ale prázdné a naprosto nečitelné.

„Ne, mylíš se.“

Zdvihla obočí a přistoupila ke mně blíž. Pod bílým tílkem se jí rýsovala drobná ňadra, která jí podle mě začala růst příliš brzy, i otec to říkal...

„Tak proč se svlékla?“ konstatovala.

„Bylo jí teplo.“

„Říkám ti, že to má znovu.“

„Co, co, Anno? Co má? Možná ji jen bolí hlava.“

„Nebolí. Má ji nemocnou. Jen ty to nevidíš. Zkus za ní jít, zkus, jestli se na tebe podívá a bude se s tebou bavit.“

„Taťka říkal, že za ní dnes nemáme chodit.“

„Aha... tak proto jsi ji špehovala? A co myslíš, proč ti to věšel na nos? Věděl, že je dnes znovu šílená.“

„Anno!“

„Je to tak! Jsi hloupá naivka, jestli to nevidíš. Táta má pravdu, nedá se s ní žít.“

„Ty ji už nemáš ráda?“ V hlase jsem měla trpkost a tolik strachu, až se mi rozechvěly nozdry. Zařehkala se jako někdo úplně cizí. Kdy se tak zatvrdila? Kdy začala být protivnou, káravou, věčně peskující sestrou? Vždyť jen nedávno nastoupila na druhý stupeň, a už se chovala jako velká!

„To ona nemiluje nás, ty blbko.“

Bum a třesk.

Najednou se dům přímo zatřásl a okna v dřevěných rámech zařinčela. Anna zavřeštěla a dveře našeho pokoje rychle zavřela. A zabouchly se i ty dole, kterými se vycházelo na ulici.

Uběhlo pár sekund a v přízemí se ozval babčín chraplavý hlas.

„Prokristapána, Valerie!“

Valerie byla máma. Takže ona nešla do ložnice? Nepadla do postele, nezakryla se po bradu dekou?

„Takhle nemůžeš jít ven! Vždyť jsi, jak tě Pánbůh stvořil! Valerie, proboha, co to děláš, holka?“

Běžela po dvoře, to dělala.

Viděla jsem ji z úzkého sklobetonu v mezipatře. Tedy její nahé tělo... Rozhazovala rukama, poskakovala po šterkovém chodníku a vlasy jí při těch divokých pohybech vlály okolo rozhicované tváře s ústy dokořán. A z těch se ven dralo něco jako zvířecí zvuk. Vyla, kvílela, skučela, mlátila se dlaněmi do prsou.

Anna tedy měla pravdu.

Máma znovu onemocněla...

Babička zavolala otci do práce, a ten, vzteklý, do deseti minut dorazil domů.

„Připrav jí postel,“ zavelel, když vtrhl do dveří a drtil mámino svíjející se tělo v pevném sevření. „Rychle!“

Stála jsem na schodišti a pozorovala, jak babička s těma svýma bolavýma nohama nemotorně běží směrem k ložnici. V té otec už dávno nepřespával.

„A vyndej prostěradla. Běž! Já ji zatím zkusím nějak uklidnit.“ Zatřásl mámou jako s hadrovou panenkou, objal ji pravou rukou a levačkou ji uhodil do tváře. Tehdy máma děsivě vykřikla. Potom ji táhl ke dveřím za kuchyní.

„Ježíši, Valerie! No tak!“ Opět ji udeřil. Tak prudce, až se jí vlasy rozletěly na všechny strany. „Jsou tu děti! Dívají se! Kurva, už se uklidni.“

„Fando!“

Babička nenáviděla, když otec ošklivě nadával. Já jsem nenáviděla, když byla máma taková. A když ji on bil. Máma dál křičela a oháněla se nehty po otcově tváři, babička se pokřižovala a neustále líbala malý růženec, který měla na krku.

A děda ve stodole sekal dřevo. Věděl, co za cirkus se děje v jeho domě, ale nepřišel se na něj podívat ani se ho nijak nezúčastnil. Sekeru pustil až dlouho po tom, co dům úplně ztichl.

Otec mámu natlačil do ložnice. Dveře ale nezavřel, a já jsem až později pochopila, že to pokaždé dělal schválně.

Abychom uvěřily.

Jemu a tomu, co nám říkal. O mámě...

„Do prdele, do háje s tebou, Valerie Vincová. Drž už konečně hubu, jinak za sebe neručím.“

Máma padla na postel jako panenka a na okamžik se zarazila, jako by si vyrazila dech... Toho otec využil, zpacifikoval ji a raz dva jí prostěradlem přivázal nohy i ruce k pelesti postele.

„Musíme do ní dostat léky,“ hovořil směrem k babičce, trhaje matčinými údy. „Zřejmě si je zase nevzala. Chápeš? Vysrala se na ně a tady je důsledek!“

„Proboha, Fando. Nechovej se jako zvíře.“

„Ty léky, Ireno!“ zavelel otec, káraje starou ženu, která se roztřeseně dívala na utrpení vlastní dcery.

Uběhlo pět dlouhých minut a máma zmlkla. Otec jí totiž do úst vtlačil bílé tabletky, které jí nosíval z města od kamaráda lékaře. Ochabla na posteli, zvláště se vykroutila v pase, pootevřela rty. Víčka měla přivřená jen do poloviny, i ze dveří jsem viděla, jak se jí pod nimi míhají oči.

Otec buď věděl, nebo jednoduše cítil, že jsem tam stále.

„Za mámou teď nemůžeš jít, Lucinko.“

Babička v sekundě vykřikla, přiběhla ke mně a zatarasila mi svým mohutným tělem výhled.

„A kdy za ní budu moct jít?“

„Pojď, pojď, zlatíčko. Tady být nemůžeš,“ tlačila mě zpátky na chodbu, zabránila mi ve výhledu na postel a rukama drtila moje křehké, příliš hubené paže.

Otec mámino nahé tělo rychle zahalil až po krk, zatlačil jí víčka a vykročil k nám. Jako mrtvé. Udělal to, jako by už máma nežila!

„Řeknu ti, až jí bude lépe. Teď ji znovu příliš bolí hlava. Musí odpočívat, Lucinko. Možná den dva. Týden. Nevím... Necháš ji v klidu, ano? Dokud ti neřeknu. A teď běž s babičkou na dvůr.“

Babička mě jako na povel prudce zatáhla za ruku.

„Nebude ani jíst?“ fňukla jsem přes stisknuté zuby.

Máma jedla málokdy. Občas si zobla chleba, někdy babiččina meruňkového koláče, občas se zakousla do jablka nebo si rozlouskla ořech.

Ale hodně pila.

Kávu. Kakao a kyselé mléko. Dokázala vypít velký džbán najednou a potom v kuchyni zvracela na dlažbu.

„Věř mi, že teď potřebuje hlavně spát.“

„Můžu jí donést aspoň sklenici mléka?“ zeptala jsem se tiše a sledovala přitom máminu nehybnou voskově bílou tvář.

„Ne, Lucinko.“

„Ale...“

A tehdy otec zvýšil hlas a tvář se mu stáhla zlostí. Věděla jsem, že mámu znovu pár dní neuvidím, a to mě bolelo.

„Viděla jsi přece, jak je na tom zle, Lucie! Potřebuje odpočívat. A ani ty, ani Anna ji nebudete rušit. Žádám vás o to! Vlastně vám to příkazuji. Nepůjdete k ní!“

I při vzpomínce na ten příšerný okamžik jsem ale tenkrát, když otec v ten den nastartoval a pozemek, kde bude stát náš dům, nechával za námi, zatoužila být s ní.

„Pojedeme teď za maminkou?“

Ticho. Jen hukot motoru, Annino povzdychnutí, otcovo popotahování nosem.

„Ano, tati? Ukážeme jí to tady?“

„Jsi tak hloupá, nebo jsi ho vůbec neposlouchala?“ Anna mě ze strany udeřila do hrudi a ošklivě na mě pohlédla. „Tohle místo není pro mámu. Je pro nás!“

„Tati!“

„Pst. Ticho vy dvě. Ticho, Lucinko. Tak už přestaň fňukat a vzpomínat na ni.“

„Na mámu? Na mámu nemám vzpomínat? Proč? Ona nikam nepojede. Lhal jsi. Vymýšlel sis. Proč by někam šla? Bez nás, beze mě?“

„Och, jasně. Bez sladké Lucinky,“ zasmála se Anna a ještě na mě vyplázla jazyk.

Otec na nás dozadu vrhl vražedný pohled. Viděla jsem jeho černé oči ve zpětném zrcadle i to, že šlehají blesky. Vlastně ne na nás, jen na mě... Díval se jen a jen na moji tvář a tiše mě varoval.

Cítila jsem, jak se mi po tvářích kutálejí horké slzy, které moji sestru ještě víc rozesmály.

„Proč to děláš, Lucinko?“ ptal se otec.

„Protože je jako ona. Taký jí přeskakuje,“ zašklebila se Anna a ledabyle se zatáhla za světlou kučeru u ucha. Nikdy jsem nechápala, proč právě ona vypadá jako máma. Byla stejně krásná a měla její dokonalou andělskou tvář s modrýma očima a růžovými rty.

Já jsem měla vlasy jako čert. Černé a pichlavé. A oči hluboké, temné a obrovské jako dvě studny. Přesně tak vypadal náš otec.

„Nepřeskakuje mi!“ zapištěla jsem a spustila se na sedadle o něco níž.

Otec jako by naši hádku neslyšel, protože Annu neokřikl ani nevaroval. Zapnul směrovku, autem odbočil do úzké uličky mezi zděnými bytovkami a medovým hlasem řekl: „Už dost o té ženě.“

To myslel mámu?

„Tohle je náš den. Náš! Tak si ho nepokazme. Teď pojedeme za jedním skvělým člověkem, tak je to, děvčata.“ Chtěla jsem jet jen za maminkou, ať byla jakkoli bláznivá nebo nemocná. Když měla svůj den, uměla mě něžně vískat ve vlasech a nekrákala mě za ně jako otec s Annou. Hladila mě po zádech, lechtala na chodidlech a do dlaně mi kreslila začarovaná bludiště.

„Už na nás čeká v centru u fontány. Je to pro vás překvapení. Jedno velké, krásné překvapení. Sám jsem z toho u vytržení. Věřím, že všechno klaplo, jak má, a do puntíku se moje plány naplnily. Modlím se za to, holčičky. Díky tomu nám totiž bude konečně dobře.“

Tím překvapením byl strýc Johny.

Zlý, bestiální, ošklivě bohatý strýc Johny. Čekal na nás, přesně jak říkal otec. U fontány...

A číhal tam na svoje oběti.

Vystoupili jsme z auta a nohy v tenkých punčochách nám olízl chladný vzduch i jeho vodnaté oči.

Tenkrát jsem ještě netušila, co to všechno znamená...

TEĎ

Petr najednou vykročil, ale já jsem měla nohy jako z kamene, jako by mi je strčili do betonu, který jsem tehdy před dvaceti šesti roky viděla lít do hlubokých vybagrovaných kolejí základů toho domu.

Měl to být nový začátek.

A zároveň konec. Byl to totiž den, kdy naše máma zmizela beze stopy... U babičky po ní zůstala prázdná skříň s houpajícími se dřevěnými věšáky, rozbité zrcadlo na toaletním stolku, prasklá pudřenka i oční stíny, protože evidentně pospíchala.

A její vůně. Pár světlých vlasů na dlažbě. Stopa po červeném laku na akrylovém dně umyvadla.

A hlavně dvě malé holčičky, které tam zanechala bez jediného slova na rozloučenou.

„Pěťo...“

„Co je to tam za tou zdí? Vidiš je? Ty dveře? Vrostlé do kopce?“

Šel stále rychleji a pozvolna mě opouštěl. Nechtěla jsem to dopustit, tak jsem mu přizpůsobila krok a po jeho boku už utíkala. Jen Bůh věděl, co to tam v dálce vlastně uviděl.

„Sklípek?“

Co?

„V zemi?“

Panebože, ovanul mě přímo arktický vzduch. Zastavili jsme po pár metrech, on prudce, já váhavě, on plný energie, já na pokraji nervového zhroucení.

„Asi je to opravdu sklípek. Říká ti to něco?“

Dívala jsem se na kopec obrostlý mechem a něčím jako vřes, pod kterým téměř nebylo vidět nízké, z desek sbité dveře do malého sklípku, kde skladovali svoje milované víno.

Petr ani nevyčkal na mou odpověď, natáhl se po rezavě kladce a prudce s ní trhl. Stačilo málo, čas a povětrnostní podmínky, kterým byly dveře vystavené, udělaly své, takže povolily téměř okamžitě. Hlasitě zapraskaly, vytrhly se z rozežraných pantů a stáhly s sebou i kus po trámech rostoucího mechu.

„Ježíši...“

Ovanul mě smrad. Kyselý zápach roky nevětrané malé místnosti a vlhké země. A čeho ještě? Nasávala jsem do nosu všechny pachy okolí a hledala ten jeden jediný, který by nás usvědčil. Byl tady? Nebo ne?

Petr se ale nedal ničím odradit, beze všeho sklonil hlavu a strčil ji dovnitř.

„Snad tam nechceš jít?“

„Jasně že ano. Co je uvnitř? Víš to? Co jste to tu ukrývali, hm? Jaká tajemství?“

Srdce se mi zastavilo a krev v žilách ztuhla jako vosk na svíčce.

Na moji odpověď ale nečekal a rychle se ztratil v temnotě. Slyšela jsem jen jeho kroky, jak klel, když nohama o něco zavadil, potom zasténání, protože zřejmě zakopl.

„Do háje. Sudy? Nebo víno, Lucko? Omdlím, jestli v nich něco bude.“

Dívala jsem se do miniaturního otvoru před sebou jako zhypnotizovaná a v duchu ho volala ven. Ale Petrovi se tam evidentně zalíbilo.

„Kde jsi? Do prdele, mám slabou baterku, nedosvítí mi tam. Lucko, no tak pojď sem a posviť mi mobilem.“

Ani zaboha. Můj strach byl tak velký, že mě celou ovládl. Nehnula bych se odtud, ani kdyby mě táhl na provaze.

„Lucko.“ Najednou byl zpět. V malém otvoru se nejdříve objevila jeho hlava a hned nato ruce i zbytek těla. V pravačce něco držel... Láhev. Špinavou a zaprášenou láhev otcova vína.

„Umřu, fakt víno. Otec byl vinař?“

Byl to hajzl.

Petr láhev přidržel proti slunci a při pohledu na hustou, zakalenou tekutinu stáhl obočí.

„Je jich tam víc. Desítky láhví, cinkaly mi pod nohama. Počkej, počkej...“

„Ne! Nechoď tam. Petře!“

Ale on šel. Přesně jsem věděla, jak ty láhve cinkají, jak bouchají, několikrát jsme o ně s Annou zakoply a bály se, že nás kvůli tomu zaslechnou... A najdou v temnotě hniječícího sklípku. Sudy byly přesně čtyři... Tři na jižní a jeden na severní straně, který protékal. Víno proto vsakovalo do země a kysele páchlo už tehdy. Otec nadával, že za něj utratil peníze úplně

zbytečně. Až později jsme zjistily, že ani jeden na víno nikdy určený nebyl a že ten protékající byl jen záminkou k odlákání pozornosti.

S Annou jsme se tu začaly schovávat v jeden podzimní den. Listí nám tehdy divoce šustilo pod nohama a mech obrostl téměř celé dveře do sklípku.

Běžely jsme sem potom několikrát. Z pekla, které bylo v domě – v tom krásném novém domě, kde jsme měly svoje vlastní pokojíčky a praskající podlahu.

„Běž, Lucie, běž!“ slyšela jsem v hlavě její šeptající slova. Světlé kučery jí vlály ve větru a v přicházejícím večeru přímo zářily.

Dveře u sklípku zaskřípaly a Anniny ruce mě okamžitě strčily dovnitř. Pohltila mě černočerná tma, která byla přímo děsivá, a mně se okamžitě zvedl žaludek a zatočila hlava.

„Ne,“ vyjekla jsem. „Nemůžu tu být. Už nikdy. Nechci, Annoooo!“

„Sklapni!“ Anna nelenila, zavřela dveře a strkala mě k sudům na pravoboku. Potom mi strčila před oči svoji zachmuřenou tvář, ze které jsem v té tmě viděla jen její blýskající oči. Překrásné oči naší mámy, které mi tak moc chyběly.

Naprázdnou jsem polykala a potlačila žluč i vzlyky bublající v mé hrudi. Mami, maminko, opravdu jsi nás opustila? Jen tak? Kvůli sobě? Pro sebe? Proč? Proč?

Zřejmě jsem něco z toho vyslovila nahlas, protože mnou sestra zatřásla.

„Sklapni, nebo nás zaslechnou!“ pokračovala bojovně. „Tohle je jediné místo, kde je nikdy nenapadne nás hledat, nechápeš?“

„Ale... ale...“

„Nikdy! Otec přece ví, jak se bojíš tmy. Jako nějaká třasořitka! Ví, že sem bys nikdy nevlezla!“

„Ale já se tmy skutečně bojím. A sem bych nikdy nevlezla,“ opakovala jsem jako kolovrátek roztráseným hlasem.

Vrazila mi pohlavek. Až mi zazvonilo v uších a jakákoli další slova uvízla v krku.

„A přece jsi sem vlezla, a ne jednou. Jedině tady jsme v bezpečí, ty hloupá, kdy to pochopíš?! Nebo chceš radši jít spát do domu? Poslušně na něj čekat?“

„Dnes jsi přece na řadě ty.“

Anna zaklela jako velká a doslova mě přikovala na zemi. Nejdříve se napřáhla a tvář se jí protáhla odporem. V tu chvíli jsem si myslela, že mi dá další facku, ale ona jen dutě dopadla k jednomu ze sudů a hlavu si vnořila mezi kolena.

„Teď lituji, že ti chráním kůži, sestřičko.“

Plakala snad? Ona? Zdálo se mi, že tiše fňuká a posmrkává. Vydávala divné zvuky, které se tak moc podobaly těm mým, až mě to vystrašilo. Jestli se poddá ona, já nemám šanci, když to vzdá Anna, já umřu.

„Anko...“

Ale potom zpozorněla.

„Psst.“

Protože zaslechla kroky venku. Listy, které rozvál vítr po okolí, dokonale prozrazovaly, kde se osoby, kterým patřily, právě nacházejí.

Blízko!

„Už jdou. Do háje! Asi zkouší všechny možnosti. I tenhle sklípek!“ vyrazela ze sebe přidušeně. „Do sudu, Lucko. Musíme dovnitř! Pomoz mi!“

Do sudu? Zbláznila se? Sklípek byl ještě trochu oukej, už jsem to tu znala, jeho zápach, zákoutí, to, jak v něm divně praská a řídká tma mi olizuje předloktí, na kterých se občas zamíhá proužek světla pronikající sem přes škvíry ve zdech, které tam udělal zub času, a hlavně přes dřevěné desky na dveřích. Ale sud? Tam přece není ani záblesk světla. Ani vzduch. Tam je jen víno. Otcova limonáda, jak ho často nazýval. Kam to tedy máme jít? Vážně do sudu?

„No tak, ty malá blecho! No taaaak. Jen otevřou dveře. Nakouknou dovnitř... A my tu nebudeme, rozumíš? Lucie, rozumíš mi?“

Hovořila v šifrách jako nějaký voják. Ne jako šestačka, ale někdo úplně jiný. Věřila jsem jí, panebože, vždyť komu jinému jsem měla?

Šla bych s ní i na kraj světa, kdyby zavelela, že mám skočit do studny za domem, skočím do ní. Nebo vylezu na střechu, vlezu do komína. Všude, kde není moc velká tma. Jenže v tom sudu...

Těžké dřevěné víko zaskřípalo, když jsme ho poodtáhly. Povolilo až na třetí pokus, až když jsme se do něj opřely ze všech sil. Bály jsme se, že nás to prozradí, ale ti venku měli příliš práce se zahradou a s kůlnou. Takže nakonec jsme dovnitř nevlezly... Tenkrát ne. Nemusely jsme. Strýc s otcem se totiž od sklípku vzdálili, protože nevěřili, že bychom mohly být uvnitř. Odkud bychom od něj asi měly klíč? Jak bychom si odemkly? A jak bych já překonala svůj strach ze tmy?

V ten den jsme ještě neodhalily strýcovo velké tajemství, které v jednom ze sudů ukrýval. To, které nás později téměř stálo život.

Jenže dnes v tom sudu už nic z toho nebylo... Ale stejně mnou při vzpomínce na tu dobu projela křeč panického strachu, který jsem naposledy cítila před pěti roky, při první návštěvě otce v ústavu, do kterého ho umístili.

„Petře!“

Panebože! Kousla jsem se do rtu a zaháněla všechny ty příšerné obrazy pryč.

„Petře, no tak! Jdi odtamtud! Určitě tam jsou potkani. Petře!“ žebrala jsem zlomeným hlasem, snažíc se dohlédnout přes malé dveře až dovnitř k němu.

„Potkani ne,“ ozval se po chvilce mdlým hlasem a já jsem zkameněla.

„Ani krysy. Myši. Ale tohle, Lucko.“

Žaludek se mi sevřel, jako by ho stiskli kleštěmi.

Co? Ježíši Kriste, CO TO NAŠEL?

Vyšel shrbený ven a upřel na mě psí pohled. Něco měl v ruce. Nejdřív to něco schovával za zády, potom to natáhl svým směrem. Mezi prsty držel kdysi zářivě červenou dámskou lodičku na vysokánském podpatku. Dnes byla spíš flekatá a zanesená prachem a plísni.

„Představ si, byla úplně vzadu. Za sudy. Bota...“

Hleděla jsem na ni jako na milion. A nedýchala. Cože...? Proč...? Kdo...? vířilo mi hlavou.

„Poznáváš ji, Lucko? Říká ti něco?“ Obracel ji v dlani jako křišťálovou kouli.

Lodičku... Máminu lodičku.

„Má zlomený podpatek. Aha...“

Ano, byl zlomený. Možná to udělaly roky, dlouhé roky, během kterých ležela jen tak pohozená na zemi. A možná něco, nebo vlastně někdo úplně jiný...

„Je... je snad tvojí mámy?“ zeptal se tiše a strkal mi ji před oči. Asi si myslel, že se jí dotknu? Nebo si ji přitisknu na srdce? Jako nějakou vzpomínku?

Bože, proč byla tady?

Její lodička?

Jak se sem dostala?

Máma v našem domě nikdy nebyla, nikdy ani nevstoupila na jeho pozemek... nebo ano? Ovanuly mě chlad a strach.

„Myslíš, že je tam i druhá? Mám se podívat?“

Stačil mu můj zděšený pohled a bezkrevné tváře.

„N... ne. Prosím, Petře. Ne. Já... počkám na tebe v autě, ano? Je mi zima.“

Okamžitě jsem se otočila na patě a obrátila se směrem, kde stálo naše auto.

„Lucko! Hej, hej, Luckoooo. Co se děje?“

Všechno.

Děje se to, co jsem dávno pochovala. Dere se to na světlo světa jako nová živá bytost.

„Lucko!“ křičel mi do zad. Dveře u sklípku poté bouchly a ozvaly se jeho rychlé kroky. Dohonil mě, dřív než jsem sáhla na kliku u dveří naší hony. Zamrazilo mě, když jsem tu lodičku stále viděla v jeho ruce. Proč ji nezahodil? Nedal zpátky? Zdvorile jsem ho požádala, aby auto odemkl, a potom jsem beze slova dutě dopadla na sedadlo.

Uběhlo pár sekund a ke tváři se mi sklonila ta jeho. Oči měl smutné, pátravé a neskutečně něžné.

„Lucko...“ Ještě že mi před nos nestrčil tu botu. „Co se děje? Co se stalo? Jsi jako led a bledá jako stěna. To kvůli němu?“

Zamrkala jsem a nechápavě na něho vyvalila oči.

„Otcí? Chceš, abychom za ním zašli? A řekli mu, co plánujeme?“

Kristepane, ne! Co ho to napadlo? Proč ho sem tahá?

„Asi tě mrzí, že jsme ho z toho vynechali, že? Bojíš se, že by nesouhlasil, že to tu chceme od základů změnit. A že ty zdi zbouráme. Lucko...“

Zakroutila jsem hlavou, snažíc se zahnat slzy, které mě štípaly v koutcích. Nechtěla jsem se před ním rozplakat. To by znovu začal kolotoč otázek a Petra bych udělala tím nejnešťastnějším člověkem. Přitom si to právě on vůbec nezasloužil.

Byl to ten nejlepší, nejchápavější a nejmilejší muž na světě!

Tak proč, proč jsem mu dávno o sobě všechno neprozradila?

„Jedeme tam, ano? Řekneš mu to.“

Dřív než jsem stihla vstřebat jeho slova a otřást se, dveře se mi zabouchly před nosem a on se rozběhl na svoji stranu.

Nastartoval, podřadil a se širokým úsměvem na rtech rozvířil pod koly vysloveně zlověstný prach, kterým byl pozemek obklopený téměř celý do poslední pídě.

„Ka... kam? Kam to chceš jet? Za otcem? Za mým otcem?“
Hlas mi přeskočil.

„Ano. Potom ti spadne kámen ze srdce, uvidíš. Myslím, že přesně tohle potřebuješ. Vyzpovídat se mu. Asi tě tížil fakt, že tu plánujeme nový život. A přitom bylo tohle místo spjaté hlavně s tím jeho.“

„Je mu to jedno, Petře! Proboha, je mu to fuk! Prd pochopí. Vždyť sotva vnímá! Netuší ani to, jaký je den...“

„Lucinko...“

„Netuší ani to, kdo jsem!“

„Pojedeme tam. Nebyla ses za ním podívat už několik týdnů. A já vím, že tě to mrzí.“

„Jsou to přesně tři měsíce, čtyři týdny, pět dní a sedm hodin, když to chceš vědět.“

Přibrzdil, až to se mnou trhlo dopředu, a natáhl ke mně ruku.

„Luci...“

„Trpí demencí, Petře! Bude mu proto ukradené, co se stane s tím mizerným domem i pozemkem,“ vyletělo ze mě úplně neuváženě a příliš rychle.

Petr zajel ke krajnici. Úzkou cestu obklopovaly z obou stran štíhlé jasany, které se pomalu, ale jistě pěkně rozkošatily. Ještě tak měsíc dva a jejich koruny to tu znovu dokonale zatemní. Dívala jsem se na ně v jakési zvláštní paralýze a v tom úděsném napětí je normálně počítala. A sledovala každý poryv větru mezi jejich větvemi, křídla ptáků, pohyb listů pod šedivými mraky.

„Chceš mi něco říct?“

Měla bych.

Měla jsem to udělat už mnohem, mnohem dřív.

„O vašem domě?“

Chválabohu, byly z něho jen ruiny a i o ty se za chvíli postarají těžké mechanismy. Snad mi bude potom lépe na duši. Nebo ne?

Jak tam ale můžu bydlet? Na tom místě?

„Nebo o otci?“

„Když tak moc chceš, můžeme za ním jet!“ vyprskla jsem příliš prudce a ohnala se po ruce, kterou mi položil na ztuhlé stehno.

„Jak chci já? Tebe to tíží. Vidím, jak tě to trápí. To ty bys měla chtít...“

„OK, máš pravdu. Chci. Asi je to slušnost.“ Pojedme tam, do háje, ať mám klid, říkala jsem si v duchu. „Jedeme za ním. Ano, ano. Je skvělá doba. Odpoledne... nejvíc vhodné na návštěvu. Koupím mu hroznové víno, má ho rád. Nepotřebuje ho totiž kousat. Jen ho polkne. A bonbony... Ale ne šumivé, ty vitaminové.“ Mlela jsem páte přes deváté a polykala žluč v ústech. Stisk ruky na mé noze zesílil a interiér auta prosytil Petrův hřejivý úsměv. Znovu se vrátil na vozovku a rychle přerazoval z rychlosti do rychlosti, jako by se bál, že změním názor.

Míjeli jsme konec vzdálené, i když stále příměstské čtvrti Prešova a mířili hlouběji do města. Už nic neříkal, otce nezminil. Ani ten dům, svoje plány, ty, které zaměstnávaly jeho mysl několik posledních týdnů. Jednoduše zastavil před soukromým zařízením s ordinací pro dlouhodobě nemocné, kam jsme otce umístili před pěti roky po prudkém zhoršení jeho stavu.

Jak zvláštní.

Smutné a strašidelné zároveň.

Otec trpěl alzheimerem, a tedy poruchou mozku, o které nás roky přesvědčoval i v souvislosti s mámou. Jak to říkal?

Straší jí ve věži. Je blázen. Znovu jí přeskakuje. Její mozek to už nezvládá. Ta její náladovost je příšerná, je to psychopatka trpící tak silnou schizofrenií, že ohrožuje všechny okolo!

Máma byla často jen smutná nebo naopak příliš veselá. Buď se smála a výskala po domě, nebo celé dny proležela zaborená v polštářích. Do posledních okamžiků, na které jsem si s ní vzpomínala, se mi zdálo, že má dostatečně střízlivou mysl a až na pár divných a pro mě těžce pochopitelných chvil v podstatě ví, co dělá a co se s ní děje.

Z otce ale byl jiný člověk.

Nevěděl, kde je a kdo jsou lidé okolo něho. Zapomněl na běžné úkony spojené se životem, zapomněl jíst, chodit na záchod.

Během světlých chvilěk hodně vyprávěl, ale jen o nepodstatných věcech, jako bylo jeho dětství, studium na střední škole. O tom uměl básnit celé hodiny, a tak důsledně, že mu zdravotnický personál uvěřil všechno do poslední tečky.

Usmíval se přitom jako dítě a jeho bezzubý úsměv mě potom pokaždé po nocích děsil. Někdy víc než strýc Johnny.

Bylo to asi takto... Zničil naši matku a ta zloba si ho samotného potom tak či tak našla a psychicky ho utýrala. Nebo to byla jen čirá náhoda? Existovaly vůbec náhody?

„Jsme tady... Mám jít s tebou?“

Vždy se mě na to ptal. Z lásky, ze slušnosti, protože byl jednoduše takový. Hodný. Pokaždé jsem mu říkala, že jestli nechce, nemusí, ale on šel, protože mě miloval a chtěl se se mnou dělit o všechno, co nás spojuje. Dobré i to zlé, veselé i smutné.

Kdyby jen věděl...

Mnohokrát jsem mu na to vděčně přikývla a šťastná si vložila dlaň do jeho ruky. Nevím, co by se stalo, kdybych většinu těch návštěv absolvovala u otce sama. Takhle to byla rychlovka na pár minut. Zdvořilostní fráze, rozhovor s ošetřovateli, odložení drobností, které jsem mu kromě hroznového vína pokaždé nosila, do skříňky u postele. Jako vzorná dcera... Ta nejlepší. Děkala jsem to jen já, Anna za otcem odmítala přijít.